

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

V. Quaeritur cur ordo Psalmorum à temporum ordine discrepet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

ipsum Ebraei magno consensu volunt à Mose fuisse cantatum, cum Deum placare vellent, Israëlitis iratum propter excitatam inter eos ab exploratoribus Terræ sanctæ seditionem. Accedit ad hanc sententiam Hieronymus in Epistola ad Cyprianum. Mofi itidem sequentes decem Psalmos adscribunt Ebraei; adscribunt & Hilarius, & Hieronymus, cum tamen de nonagesimo octavo Psalmo verum id esse non possit, ut pote in quo fit Samuelis mentio. Nisi Moses ille fortasse unus fuerit ex cantoribus David, ut visum est Aben Ezra: cui ne assentiar facit additum illud elogium, *Homini Dei*, quod & in sacris Literis alias Mofi tribui solet, & virum pietate insignem notat. Nam quod respondent Hilarius, Hieronymus, & Augustinus, propheticè id à Mose scriptum, salvo sanctorum Patrum honore, sine causa mihi videtur dictum. Promptius enim & tolerabilius est, Psalmum illum contra Ebraeorum auctoritatem abjudicare Mofi, quam nulla urgente necessitate miracula & divinos vaticiniorum afflatus comminisci. Psalmum nonagesimum secundum, Adami canticum appellat Ebraei, & ab Adamo decantatum somniant matutinis primi sabbathi horis, cum serotinis diei antecedentis esset creatus. Auctor R. David Kimchi. Adde reliquos adscriptos Idithun, filiis Core, Asaph, Eman Ezrahita, & Ethan Ezrahita, quem *Ἐπι τῆς μετακίσεως βαβυλωνίως* vixisse quidam suspicati sunt, sed falso, ut docent Interpretes, quos ne longior sim, adiri jubeo. Valde etiam falleretur, si quis crederet hunc esse Ethanem Levitem, Casaiæ filium, quem ex instituto ac jussu Davidis musicam artem tractasse Parahipomena assererent: hic enim Levites fuit, ille de tribu Judæ. Huc facit insigne Thalmudis & Masoræ testimonium, quo Psalmi omnes ab Adamo, Melchisedeco, Abrahamo, Mose, Emame, Idithuno, Asapho, & tribus Core filiis, Asere, Elcana, & Abiasapho, Mosis consanguineis & coævis dicuntur elaborati; à Davide vero in unum volumen collecti. Kimchio ad eandem sententiam præluxerunt Thalmudista. Is autem addit à Davide ipso in quinque libros divisum esse Psalterium, *ὅσα εἰς τὸ ἄλλο πεντάτευχος*: adeo ut sit alter Pentateuchus: inquit Epiphanius. Psalmi vero *ἀνεπιγραφοί* cui tribuendi sint, non levem esse inter Rabbinos controversiam testatur Aben Ezra. Hæc cum ita sint, liquidum est optima me ratione dixisse, non unius Auctoris esse, Davidis nimirum, Psalmos omnes, sed cantorum complurium.

V. Quod ad ordinem Psalmorum attinet, qui à serie temporum palam discrepat, existimasse quosdam refert Philastrius, eo ordine dispositos fuisse Psalmos à Sapientibus post Captivitatem, quo à sanctis viris reperti sunt; fortuito nempe, & tumultuario, cum Ethnici antea, dum rerum potirentur, conquistos eos cremassent, & funditus abolere tentassent. Mihi vero ea incessit suspicio, hoc ordine fuisse ab Esdra & Synagoga magna digestos, quo in Templo canebantur; prout nempe vel anniversariæ festivitates, vel sacrorum ratio postulabat. Inde est quod collocatæ ab Esdra in ordinandis Psalmis operæ Ebraei non meminerunt: quippe Psalmos neque ipse, neque Synagoga magna digessit, sed quem in iis servari solere comperit ordinem, eundem retinuit. At cum ait Auctor Synopseos Esdram in ordinem Psalmos disposuisse, eum intellige, quem usus Templi, non temporum series desiderabat. Inde est etiam quod nullas numerorum notas his Psalmis Ebraei veteres præfigebant; & quod priscae traditiones ferunt, auctore Hilario, in compositos eos, nec pro temporum diversitate digestos, Esdram in unum volumen retulisse. Quod autem ex iisdem traditionibus subjungit Hilarius, Septuaginta Senes in numerum & ordinem Psalmos redegisse, singulos quosque iis numeris adjungentes, quorum efficientia & vis argumento suo responderet, parum solidum est, quod cum pace & reverentia sanctissimi viri dictum velim. Nihil credibilius est quod subnectit, priores quinquaginta Psalmos iis convenire, qui à virtus sese ad meliorem frugem recipiunt; sequentes quinquaginta iis, qui jam aliquos fecerunt in pietate progressus; iis denique reliquos, qui ad summum virtutis apicem evasere. Vanis itidem virtutis ac pietatis gradibus vulgatam ac celebrem Psalmorum in quinque partes divisionem fusa dissertatione accommodat Gregorius Nyssenus, & ad animorum emendationem, non ordinem temporum respexit se vult, qui Psalmos ita digesserunt. At hæc quantumvis pie cogitata, vel sola eorum lectio aperte refellit. Sed nec inter classium singularum Psalmos ullam temporum rationem habitam videmus, quod facere potuisset Esdras, etiam si varios pietatis gradus spectasset. Cæterum partitionem illam Psalterii in partes quinque, quam ab Ebraeis usurpari aient Hilarius & Hieronymus, & quæ in eorum Libris hodieque adnotatur, Machabaicis temporibus haudquaquam vetustiore reor.

VI. Quod attinet ad Libri hujus *ῥησιόματα* & antiquitatem, ea juxta principia nostra facile statuitur: genuinum quippe ab omnibus proxime & continuata serie sequentibus ætatibus esse habitum probatur primum capite vicesimo secundo libri secun-

Hilar. Prol. in Psalm.
Hieron. Epist. ad Cypri.

Augustin. De civit. Dei lib. 17. cap. 14.

1. Par. 17. 17.
19.
Thalm. bab. bathr. cap. 1.

Epiph. De pond. & mens.

Quaritur cur ordo Psalmorum à temporum ordine discrepet.
Philast. Hæz. 116.

Hilar. Prol. in Psalm.

Greg. Nyss. l. 1. in Psalm. cap. 5. & lib. 2. cap. 11.

Hilar. Prol. in Psalm.
Hieron. Epist. ad Sophr. & ad Cyprian.
Probatum libri Psalmorum ῥησιό-